

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Ing. P. M., nar. X, bytem X
právně zastoupeného JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL.M., MBA,
advokátem
vykonávajícím advokacii ve společnosti Advokátní kancelář CINK a
partneři, s.r.o., IČ 29164397, se sídlem Velešlavínova 33, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
IČO: 70890366, sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, č. j.
PK-DSH/16804/24,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 16. 9. 2024, č. j. MMP/415240/24 (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 25 odst. 3 téhož zákona dne 17. 7. 2023, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

3. Žalobce svoji žalobu odůvodnil tím, že jej žalovaný uznal vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku v rozporu se zákonem o silničním provozu. Uvedl, že činí nesporným, že dne 17. 7. 2023 od 13.51 hod. do 13.58 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes-Benz, RZ: X v Plzni, na vozovce obousměrné pozemní komunikace ulice Pallova, nejbližší domu č. 8 po pravé straně ve směru jízdy k ulici Pražská, stál s uvedeným vozidlem tak, že nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Zároveň však nesouhlasí s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že toto stání bylo neoprávněné. Odkázal na ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu, dle něhož „*v jednotlivých případech a je-li to naléhavě nutné, nemusí po dobu nezbytně potřebnou řidiči motorového vozidla označeného parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, lékaři konající návštěvní službu a řidiči vozidla poskytovatele domácí zdravotní péče podle odst. 1 dodržovat zákaz stání a zákaz stání vyplývající z dopravní značky „zákaz stání“, přitom nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*“ S ohledem na to, že žalobce je držitelem parkovacího průkazu pro vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou (tzv. O 7) a zároveň je držitelem průkazu ZTP, splňuje podmínku předpokládanou uvedeným zákonným ustanovením, s čímž se správní orgány obou stupňů vypořádaly pouze velmi stroze, aniž by přihlédly ke zjevnému účelu, k němuž výše citované zákonné ustanovení směřuje, tj. zjednodušit uvedeným osobám např. se zdravotním postižením, dopravní dostupnost k místům, v jejich blízkosti lze parkovat pouze s nadměrnými obtížemi. V souvislosti s tím je žalobce přesvědčen, že správním orgánům nepřísluší posuzovat, zda žalobce neměl využít jiný způsob dopravování své dcery do školky, případně využít služeb jiného řidiče, pro něhož nebude překonání delší vzdálenosti od vozidla k předmětnému objektu závažnou překážkou. Jeho primárním úmyslem nebylo zaparkovat v uvedené lokalitě, nýbrž chtěl zaparkovat na parkovacím místě před hotelem U Zvonu, jež je vyhrazeno pro osoby se zdravotním postižením, avšak toto parkovací místo bylo v době spáchání údajného přestupku již obsazeno jiným vozidlem, pročez žalobci s ohledem na jeho nepříznivý zdravotní stav nezbyla jiná racionální možnost než zaparkovat své vozidlo v uvedené lokalitě. V návaznosti na to správní orgány dospěly k závěru, že se v projednávané věci nejednalo o naléhavě nutný případ, aniž by však tento závěr dostatečně odůvodnily, přičemž posuzování alternativních způsobů vyzvednutí dcery žalobce ze školky jim dle názoru žalobce nepřísluší a žalobce je přesvědčen, že správní orgány pochybily při výkladu neurčitěho pojmu „naléhavě nutný případ“. V té souvislosti odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 57 Ad 6/2020-36 ze dne 13. 11. 2020 a judikaturu NSS s tím, že je přesvědčen, že správní orgány zneužily svého správního uvážení, čímž jej zkrátily na jeho právech, neboť jejich přístup byl v rámci projednávaného případu diskriminační.

4. Žalobce je přesvědčen, že mu nemůže být kladena k tíži skutečnost, že obdobného způsobu parkování v uvedené lokalitě využil již opakovaně, neboť projednávaný případ je prvním takovým případem, jenž je řešen v rámci přestupkového řízení a správní orgány proto pochybily, pokud bez dalšího uzavřely, že se nejedná o jednotlivý a naléhavě nutný případ, neboť do té doby nebylo žalobci obdobné parkování v uvedené lokalitě ze strany strážníků obecní policie nikdy vytýkáno, naopak byl z jejich strany několikrát ubezpečen, že takové stání je v jeho případě s ohledem na výše uvedené zákonné ustanovení v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

5. Žalobce dále uvedl, že ve věci nedošlo k ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích neboť Pallova ulice není s ohledem na místní poměry natolik vytěžovaná, aby překážka ve formě odstaveného vozidla žalobce mohla bezpečnost a plynulost provozu na této komunikaci ohrozit, neboť se jedná o vedlejší komunikaci s relativně mírným provozem, na niž navazuje pouze slepá ulice, a s ohledem na dobu, po kterou žalobce se svým vozidlem v uvedené lokalitě stál, se jednalo skutečně o téměř nepatrné omezení provozu, nikoli o ohrožení bezpečnosti a provozu.

6. Žalobce je proto přesvědčen, že rozhodnutí jsou nezákonná a správní řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je postiženo vadami, v důsledku čehož byl zkrácen na svých právech a soudu proto navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 1. 2025 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že z rozsudku Krajského soudu Ostrava – pobočka Olomouc ze dne 18. 12. 2023 č.j. 76 A 10/2012-45 vyplývá, že *„Okolností vylučující odpovědnost může být i situace popsaná v § 67 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. K tomu by musely být splněny kumulativně čtyři podmínky – 1. muselo by se jednat o jednotlivý případ, 2. muselo by to být naléhavě nutné, 3. muselo by se jednat o řidiče s označením „O 1“ nebo praktického lékaře ve službě a 4. nesměla by přitom být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.“* Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce jakožto řidič, ač bylo jeho vozidlo viditelně označeno parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, nebyl oprávněn na daném místě stát, resp. porušit zákaz vyplývající z ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, jelikož nebyly splněny podmínky pro výjimku uvedenou v ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu. V první řadě se nejednalo o jednotlivý případ, když žalobce při ústním jednání vypověděl, že takto parkoval své vozidlo obvykle při vyzvedávání dcery ze školky, přičemž pro věc je irelevantní, že za takový přestupek nebyl v minulosti trestán. Dále nebylo shledáno, že by se v daném případě jednalo o naléhavě nutný případ. Žalobce pouze konstatoval, že vyzvedával dceru ze školky, nicméně ohledně naléhavosti vyzvednutí nic nesdělil, přičemž dle názoru žalovaného je na žalobci, aby se vyjádřil k okolnostem stání svého vozidla. V daném případě nebyla jednoznačně splněna přinejmenším podmínka naléhavosti situace tak, aby bylo možno na jednání žalobce aplikovat výjimku uvedenou v ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu, resp. aby jednání nebylo přestupkem. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl s tím, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami v odvolání, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal a v plném rozsahu na ně proto odkázal.

IV.

Replika žalobce

8. Žalobce ve své replice ze dne 4. 2. 2025 uvedl, že z jeho pohledu nelze pokládat za „irelevantní“, že nebyl za podobný přestupek v minulosti trestán, neboť byl několikrát ze strany strážníků obecní policie ubezpečen, že jeho stání v uvedené lokalitě je s ohledem na ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu v souladu se zákonem. Dle jeho názoru je projednáváný případ již od samotného počátku zatížen vadou způsobenou nesprávným úředním postupem strážníků obecní policie, kteří při projednávání přestupku na místě logicky nemohli posoudit všechny skutečnosti, jež je třeba brát v potaz při výkladu ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu, a nemohlo být ze strany daných strážníků obecní policie správně dovozeno, že vozidlo žalobce tvořilo překážku ohrožující bezpečnost a plynulost silničního provozu, neboť v takovém

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případě by muselo být v souladu s ust. § 45 zákona o silničním provozu z uvedeného místa odstraněno, resp. odtaženo. O tom svědčí i skutečnost, že vozidlo, jež stálo v tu dobu za vozidlem žalobce, bylo osazeno technickým prostředkem sloužícím k zabránění odjezdu vozidla (tzv. botičkou), jehož nelze dle ust. § 17a odst. 4 písm. a) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů využít, jde-li o vozidlo, které tvoří překážku provozu na pozemních komunikacích.

9. K argumentaci žalovaného, že se žalobce nijak nevyjádřil k naléhavosti situace, jejíž naplnění patří k jedné z podmínek vyžadovaných ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu, žalobce uvedl, že naléhavost dané situace vylíčil již několikrát písemně i v rámci ústního jednání před Magistrátem města Plzně.

V.

Posouzení věci soudem

9. O věci samé bylo rozhodnuto s ohledem na stanovisko žalobce při ústním jednání.

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba není důvodná.

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Dne 17. 7. 2023 od 13.51 do 13.58 hod. bylo zjištěno na silniční komunikaci Pallova nejbližší domu č.p. 8 Městskou policií Plzeň jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla tov. zn. Mercedes – Benz, RZ X, že toto vozidlo bylo zaparkováno na obousměrné pozemní komunikaci uvedené ulice po pravé straně ve směru jízdy, přičemž žalobce při stání neponechal alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy, což bylo zjištěno měřením uvedené komunikace od domu č. 8 ke konci domu č. 12. V době dokumentace a řešení přestupku se k vozidlu nedostavil žádný řidič. Žalobce byl dne 19. 7. 2023 vyzván k uhrazení určené částky 400 Kč s odůvodněním, že je s ohledem na uvedenou skutečnost důvodně podezřelý z porušení ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu a ze spáchání přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce s uložením pokuty nesouhlasil a upozornil, že předmětné vozidlo bylo označeno parkovacím průkazem označujícím vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, a v té souvislosti odkázal na ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu, dle něhož řidič takto označeného vozidla nemusí dodržovat zákaz stání. Žalobce poukázal na to, že Pallova ulice je slepá, dále pokračuje pouze jednosměrnou komunikací, tedy se jedná o vedlejší komunikaci malého významu se zcela minimálním provozem. Má proto zato, že je z údajného přestupku zákazu stání obviněn neprávem. Do uvedené ulice dopravuje a doprovází svoji dceru, jež zde navštěvuje školku a zájmové kroužky a je-li obsazené parkoviště před hotelem U Zvonu včetně jediného vyhrazeného místa pro držitele uvedeného parkovacího průkazu, pak nemá jinou možnost, jak v přiměřené vzdálenosti od vchodu do budovy školky v Pallově ul. č. 8 zaparkovat, než tu, kterou využil.

13. Žalobce byl pro uvedený skutek uznán příkazem Magistrátu města Plzně ze dne 12. 10. 2023 vinným z porušení ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 125 odst. 1 písm. k) téhož zákona spáchaného formou nedbalosti nevědomé, proti němuž podal odpor. Při ústním jednání, jež proběhlo dne 14. 12. 2023 žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mj. uvedl, že dceru do školky v ulici Pallova vozí vozidlem již asi tři roky. S ohledem na jeho zdravotní stav mu byla vystavena parkovací karta pro osoby se zdravotním postižením, neboť má problémy s chůzí, udržováním rovnováhy, chodit může pouze na kratší vzdálenost, k chůzi používá francouzskou hůl.

14. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 16. 9. 2024 č.j. MMP/415240/24 byl žalobce s odkazem na výše uvedené jednání uznán vinným z porušení ust. § 25 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona spáchaného formou nevědomé nedbalosti, za což mu byla uložena podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

15. Dle ust. § 67 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) „*V jednotlivých případech a je-li to naléhavě nutné, nemusí po dobu nezbytně potřebnou řidiči motorového vozidla označeného parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, lékaři konající návštěvní službu a řidiči vozidla poskytovatele domácí zdravotní péče nebo poskytovatele terénních sociálních služeb podle odstavce 1, dodržovat zákaz stání a zákaz stání vyplývající z dopravní značky „zákaz stání“; přitom nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*“

16. Dle ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu „*Při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.*“

17. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona i silničním provozu „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*“

18. Žalobce staví svoji žalobní argumentaci na nesouhlasu s tvrzením správních orgánů, že stání jeho vozidla popsané výše bylo neoprávněné v důsledku porušení výše uvedených zákonných ustanovení.

19. Žalobce především namítá, že jakožto osoba, jež je držitelem parkovacího průkazu pro vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou a zároveň je držitelem průkazu ZP, tedy osoba splňoval v době parkování na výše uvedeném místě podmínky předpokládané ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu a zároveň parkováním neohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci.

20. V řízení je nesporný skutkový děj i skutečnost, že je žalobce držitelem výše uvedeného parkovacího průkazu a průkazu ZP. Pro posouzení žaloby je proto nezbytné dále posoudit, zda se při stání vozidla žalobce na uvedené komunikaci dne 17. 7. 2023 jednalo o jednotlivý, tj. ojedinělý případ, zda bylo toto stání s ohledem na okolnosti naléhavě nutné a zda byla stáním vozidla žalobce ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci. Správní orgány posoudily, zda jimi posuzovanou situaci lze za takový případ považovat, přičemž došly k závěru, že nikoliv, přičemž svůj závěr řádně a logicky odůvodnily, když uvedly z jakého skutkového stavu vycházely, a z jakých důvodů ke svým závěrům dospěly, přičemž soud se s jejich závěry ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. K otázce existence okolností, pro něž bylo naléhavě nutné vytýkané stání žalobce na uvedeném místě, soud uvádí, že účelem ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu je zohlednění omezené mobility osob se zdravotním postižením, jež jsou v každodenním životě limitovány ve schopnosti chůze na delší vzdálenost od vozidla a ulehčení její situace, zároveň však jde o výjimku, jež se vztahuje pouze na mimořádné okolnosti, jako např. náhlou zdravotní indispozici, či nutnost řešení jiné akutní situace, nikoli však o trvalé pravidlo, jež je použitelné i v běžném denním provozu, tedy např. v případě každodenní dopravy dítěte do školního zařízení, jak tomu bylo v případě žalobce. Tato výjimka je obsažena ve formulaci „*v jednotlivých případech a je-li to naléhavě nutné*“ a zcela jednoznačně z ní tedy vyplývá nutnost existence naléhavosti takového způsobu stání vyplývající z mimořádných a konkrétních, tedy nikoli obvyklých okolností. Jde tedy o podmínku, již nelze uplatňovat paušálně na rutinní každodenní dopravu dítěte žalobce do školního zařízení bez existence mimořádných okolností. Aby byl žalobce v řízení úspěšný, musel proto především prokázat, proč v daném čase a místě pro něj neexistovala jiná rozumná alternativa parkování (např. z důvodu akutních momentálních zdravotních problémů na straně jeho či dítěte ev. v důsledku nastalých nenadálých okolností jako např. klimatických či terénních bariér způsobujících absenci pro něj přijatelné dochozí vzdálenosti do školky z nejbližšího povoleného místa parkování), neboť rutinní každodenní doprava bez existence mimořádných okolností požadavek naléhavosti a jednotlivosti takových případů s ohledem na znění zákona nenaplníuje. Žalobce však žádné takové mimořádné okolnosti netvrdí ani neprokazuje, naopak uvádí, že za situace, kdy bylo obsazené místo před hotelem U Zvonu, jež je vyhrazené pro osoby se zdravotním postižením, nezbyla mu jiná racionální možnost než zaparkovat své vozidlo v uvedené lokalitě s ohledem na potřebu dovést dítě do školního zařízení, přičemž taková situace v daném místě dle jeho tvrzení nenastávala pouze výjimečně.

22. K argumentaci žalobce týkající se krátkosti doby jeho parkování na uvedeném místě soud uvádí, že zmonitorovaná doba stání vozidla žalobce je pouze minimální prokázanou dobu stání s ohledem na to, že strážníci městské policie nebyli přítomni odchodu ani příchodu žalobce k předmětnému vozidlu. Otázku, zda doba stání žalobce na uvedeném místě byla jen po dobu nezbytně nutnou, je zároveň nemožné zodpovědět za situace, kdy doba, kdy bylo na jisto prokázano stání žalobce, je limitováno dobou od 13.51 do 13.58 hod., zároveň však z tohoto nelze dovodit jaký časový úsek před tímto časovým úsekem a po něm, jenž je ohraničený přítomností hlídky městské policie, vozidlo žalobce na uvedeném místě fakticky stálo.

23. Dalším limitem výše uvedené výjimky formulované v § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu je povinnost dbát na zachování bezpečnosti a plynulosti provozu. Lze souhlasit se žalobcem, že pokud by jeho vozidlo ohrožovalo bezpečnost a plynulost silničního provozu či tvořilo překážku ohrožující jeho bezpečnost a plynulost, pak by bylo dle konkrétních okolností otaženo, což se však nestalo. Lze se jen dohadovat, že skutečnost, že vozidlo nebylo otaženo ani osazeno tzv. „botičkou“, je důsledkem zákonem stanovené možnosti, nikoli povinnosti policie takto postupovat, přičemž policie pravděpodobně vycházela z konkrétně nastalých okolností a skutečnosti, že žalobce měl ve vozidle viditelně umístěný parkovací průkaz pro osoby se zdravotním postižením, přičemž vozidlo nestálo např. na přechodu, v křižovatce, před výjezdem apod. Každopádně nelze souhlasit s názorem žalobce, že komunikace, na níž jeho vozidlo stálo je slepou komunikací malého významu a s minimálním provozem, s ohledem na to, že se v její blízkosti nachází bytová zástavba, hotely a ubytování, školka, kavárna a poměrně frekventovaná oblast volnočasového prostoru.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

24. Žalobce má zato, že mu nemůže být kladena k tíži skutečnost, že obdobného způsobu parkování využil opakovaně za situace, přičemž s výjimkou posuzované věci nikdy nebyl za uvedené jednání řešen v přestupkovém řízení. V té souvislosti uvedl, že s ohledem na to, že uvedený způsob stání pro něj nebyl výjimečný, byl několikrát ze strany strážníků obecní policie ubezpečen, že takový způsob stání je v souladu se zákonem. Toto tvrzení prokazuje, že se u žalobce nejednalo pouze o zákonem požadovaný jednotlivý a výjimečný, ale naopak opakovaný způsob stání a tvrzení žalobce o projeveném souhlasu členů městské policie je v té souvislosti bezpředmětné, byť soud chápe, že pro žalobce bylo ve svém důsledku matoucí.

25. Všechny výše uvedené skutečnosti jsou však pro posouzení věci irelevantní za situace, kdy pro aplikaci ust. § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu je nezbytné kumulativní splnění všech v něm uvedených podmínek, tedy i splnění podmínky prokázání existence naléhavosti a jednotlivosti případu stání vozidla žalobce v daném místě a čase, která však prokázána nebyla.

26. Z uvedených důvodů shledal soud napadené rozhodnutí prosté vytýkaných vad a zjištěný stav věci, z něhož správní orgány vycházely, shledal soud za dostatečný a objektivní. Také postup správních orgánů shledal zcela v souladu se zákonem. Samotné závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 2. 10. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.